

# РЕШЕНИЕ

№ 6787

гр. С, 15.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ**

при участието на секретаря **АЛБЕНА Н. КИТАНОВА**  
като разгледа докладваното от **КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ** Гражданско дело № 20231110150971 по описа за 2023 година

**Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.**

Образувано е по искова молба, подадена от „Т.С ЕАД, чрез юрк. Н., срещу А. Й. А., с която са предявени осъдителни иски с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: **671,66 лв.** - главница, представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от 14.09.2023 г. до изплащане на вземането; **224,18 лв.** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2023 г.; **16,10 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.07.2020 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.09.2023 г. до изплащане на вземането, както и **4,62 лв.** – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2023 г.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че е налице облигационно отношение, възникнало по силата на сключен с ответника договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на този договор е доставил за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С, ул. „Т п“ \*\*\*\*\*, която не била заплатена в 45-дневен срок от датата на публикуването на месечните фактури на интернет страницата на дружеството, поради което ответникът изпаднал в забава. Ето защо моли съда да уважи предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът не е подал отговор на исковата молба.

Третото лице – помагач „Техем сървисис“ ЕООД на страната на ищеца не е взело становище по съществуването на спора.

**Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2**

## **ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За уважаването на предявените по чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД иски, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през процесния период; използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Съобразно действащата през иския период нормативна уредба - чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Следователно качеството потребител се свързва с принадлежност на вещното право на собственост или с ползването на имота.

От представените по делото доказателства се установява, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост, в която се намира този имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства - Нотариален акт за учредяване право на строеж върху съсобствен недвижим имот срещу задължение за построяване на обекти № 51, том VI, рег. № 14275, дело № 957/19.12.2006 г.; справка от Национална база данни „Население“, видно от която Й. С. А. е починал на 29.04.2007 г. и е оставил за наследник по закон своя син А. Й. А.; Удостоверение № 214 от 06.03.2009 г. за въвеждане в експлоатация на строеж, се установява, че ответникът А. Й. А. е бил потребител на топлинна енергия по договорно правоотношение с ищеца за иския период от 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г. В този смисъл доказано е основанието (източниците) на вземанията, предмет на предявените иски.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. По делото не са релевирани твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че между ищеца и ответникът А. Й. А. са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения.

Относно сумата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия следва да се отбележи, че същата е отделно посочена като дължима главница в заявлението по чл. 410 от ГПК, като всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ (редакция, изм., ДВ, бр. 74 от 2006 г., бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) възлага отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на

търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б (при Общи условия), в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия. От представения по делото договор между етажната собственост и третото лице-помагач и общите условия на ищеца се установява вземането за цена на услугата дялово разпределение, която е извършена за процесния период, видно от представените по делото документи за главен отчет и изравнителни сметки.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ), като според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на „Техем сървисис“ ЕООД.

Установено е въз основа заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че: за процесния период ТЕ, отдадена от сградната инсталация, е изчислена по формула, приложена в съответната наредба на база пълната отопляема кубатура от 119 куб.м.; за исковия период няма изчислена ТЕ за отопление на общи части; в процесния имот е имало 1 брой водомер за топла вода, който е отчетен на 03.06.2020 г. и 21.04.2021 г., като отчетните формуляри с подпис на потребител са представени на вещото лице; технологичните разходи били извадени от общото количество ТЕ, влязло в АС, като същите били за сметка на топлофикационното дружество; топломерът е преминал на метрологична проверка през 40 месеца, вместо през 24 месеца, но при проверките не са констатирани отклонения извън допустимите стойности.

По отношение на размера на потребеното количество топлинна енергия за процесния период следва да бъде кредитирано заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ, тъй като същото е взело предвид реално потребеното количество ТЕ. От заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че дължимата от ответника сума за потребена топлинна енергия за процесния период възлиза в размер на 1147,99 лв. Същевременно, обаче, ищецът претендира сумата в размер на 671,66 лв. - главница, представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. Ето защо и предвид принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, настоящият съдебен състав приема, че дължимата от ответника главница за ТЕ за процесния период възлиза в размер на претендираните от ищеца 671,66 лв., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 14.09.2023 г. до окончателното изплащане на сумата. Ответникът дължи на ищеца и сумата от 16,10 лв. – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.07.2020 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.09.2023 г. до изплащане на вземането.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл.33, ал.2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат

месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно при действието на горепосочените Общи условия задълженията за заплащане на стойността на доставената топлинна енергия възникват като срочни - 84, ал. 1 ЗЗД (т.е. не е нужно кредиторът да отправя покана за изпълнение до длъжника).

Лихвата за забава върху главницата за топлинна енергия в общ размер на 671,66 лв. за периода 15.09.2020 г. до 30.08.2023 г. възлиза в размер на претендираните от ищеца 224,18 лв., поради което предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД по отношение на лихвата за забава върху главницата за топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответника покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция в тази част за сумата от 4,62 лв. се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

#### По отношение на разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски, както следва: 200 лв. – държавна такса, 350 лв. – депозит за СТЕ, 5 лв. – държавна такса за съдебно удостоверение, като претендира и възнаграждение за юрисконсулт в исковото производство, което съдът определя в размер на 100 лв., т.е. общо 655 лв. Намалени съразмерно с уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 651,69 лв.

Ответникът не е претендирал и сторил разноски, поради което такИ. не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

## **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** А. Й. А., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. С, ул. „Т п“ \*\*\*\*\*, да заплати на „Т.С ЕАД, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр.С, ул. Я №\*\*\* на основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми: **671,66 лв.** - главница, представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. С, ул. „Т п“ \*\*\*\*\*, ведно със законна лихва от 14.09.2023 г. до изплащане на вземането; **224,18 лв.** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2023 г., както и **16,10 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.07.2020 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.09.2023 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на 4,62 лв. – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 30.08.2023 г.

**ОСЪЖДА** А. Й. А., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр. С, ул. „Т п“ \*\*\*\*\*, да заплати на „Т.С ЕАД, ЕИК \*\*\*\*\*, със седалище и адрес на управление: гр.С, ул. Я №\*\*\* на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на **651,69 лв.** – разноски в производството пред СРС, съразмерно с уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_